

[Ministeren for offentlige arbejder.]

tiget os en hel del med de forskellige forbindelser til Ærø, og jeg synes nok, man må sige, at der burde gøres en behjertet indsats også fra lokal side for at få bragt bedre orden i forholdene. Så vidt jeg kan se, er det ikke længere muligt at opretholde en sådan spredning af trafikken med 3 dampskibsruter til Ærø, hvoraf formentlig efterhånden ingen kan klare sig og derfor heller ikke kan klare betjeningen af øerne deromkring. Grunden hertil er vel egentlig først og fremmest manglende samarbejde også lokalt, og det ville jeg tro at vi skulle se at få bragt på plads.

Men jeg kan altså ikke om det formelle oplyse mere, end at det er et spørgsmål, jeg må se på. Jeg har ikke nogen fornemmelse af, hvor meget jeg kan blande mig i det ad direkte vej, men spørgsmålet er selvfølgelig ikke trafikministeriet uvedkommende.

Arne Larsen: Jeg takker ministeren for svaret, og jeg kan heraf bl. a. udlede, at der formentlig er mange modstridende interesser i sagen. Men det er min opfattelse, at der fra dampskibsselskabets side har været forsøgt pression over for Svendborg kommune, en pression, der måske nu kan få konsekvenser for selskabet. Skulle det gå fallit, ja, så er det til skade for aktionærerne, og det kan være slemt nok; men det er efter min opfattelse værst for de mange ansatte, som hidtil har tjent til livets opretholdelse i rederiets tjeneste.

Jeg vil også anføre, at staten er involveret, idet postbesørgelsen kontraktligt varetages af dampskibsselskabet. Såfremt sejladsen ophører, må det få konsekvenser, også hvad angår postbesørgelsen, hvorfor jeg henstiller til ministeren at have dette i tankerne, når nu sagen tages op til overvejelse i ministeriet.

Problemet om øsamfundenes trafikbetjening er af principiel karakter. Skolebørn skal befordres til skole, syge skal til lægebehandling osv., og da vi ikke kan overlade øboernes og øsamfundenes velfærd til private foretagenders forgodtbefindende, mener jeg i høj grad, at det er en ting, som ministeriet må interessere sig for.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Jeg har blot det korte svar, at jeg

egentlig tror, vi ser ens på det problem. Jeg har bare ikke på stedet et bestemt forslag om, hvordan det skal løses, og hvilke midler vi har til det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bodil Koch* til kirkeministeren:

„Med hvilken begrundelse har ministeren endnu ikke sørget for at løse spørgsmålet om at tilknytte en studenterpræst til Danmarks tekniske højskole på Lundtoftesletten?“

Bodil Koch: Begrundelsen for mit spørgsmål er den, at jeg har fået at vide, at menighedsrådet i Lundtofte trods tidligere givet tilsagn har fået afslag på en ansøgning om ansættelse af en ekstrapræst, der specielt skulle tage arbejdet op mellem studenterne ved Danmarks tekniske højskole. Jeg er klar over, at menighedsrådet kun med et knebent flertal vedtog at søge om denne stilling, og jeg ved også, at befolkningstallet i Lundtofte ikke begrundet oprettelsen af et fjerde embede. Men det drejer sig her ikke om et lille eller et stort flertal, ej heller om befolkningstal. Det drejer sig om noget helt andet.

Det var bemærkelsesværdigt, at Danske Studerendes Fællesråd i 1965 kom med et generelt oplæg om ønskeligheden af ansættelse af studenterpræster. For Københavns universitet løstes problemet som bekendt ved oprettelsen af et ekstra embede ved Trinitatis kirke, og problemet om studenterpræst ved den tekniske højskole kunne løses så let som ingenting ved at oprette et embede i Lundtofte.

Ministeren har jo stillet sig køligt afvisende over for tanken herom, og dog har studenterne ved højskolen gang på gang fra 1966 ved skiftende bestyrelser sluttet op om ønsket om en studenterpræst. Jeg vil understrege, at studenternes ønske altså ikke er båret af en mere eller mindre tilfældig grille hos en mere eller mindre tilfældig gruppe studerende, og de har tilmed fået den stærke støtte både af rektor Knuth-Winterfeldt og af prorektor, professor Hyldgaard-Jensen.

Jeg ved godt, at spørgsmålet om de såkaldte miljøpræster er kontroversielt og går på tværs både af partipolitiske og kirkelige skillelinjer, men jeg føler mig overbevist